

Kopie
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

000089

Repertoriumnummer 2021 / 420
Datum van uitspraak 13 januari 2021
Rolnummer 2020/AR/133

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Mededeelbaar aan de
ontvanger

Eindarrest

Intellectuele eigendom

Hof van beroep Antwerpen

Arrest

kamer B8E2
burgerlijke zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00001716589-0001-0018-01-01-1

1.
 5,
 appellant,

2.
 it
 appellant,

De
 is in persoon aanwezig en bijgestaan door Mr. NAEYAERT
 Axel, advocaat te 2100 DEURNE (ANTWERPEN), Bisschophoflaan 645 bus 3

tegen het vonnis van de ondernemingsrechtbank Antwerpen, afdeling Antwerpen van 12
 december 2019

tegen

1. **DIRECTLEASE NV**, ON 0866.670.452, met maatschappelijke zetel te 2140 ANTWERPEN,
 Noordersingel 19,
 geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr. HERMANS Ben, advocaat te 2000 ANTWERPEN, Pourbusstraat
 25 bus 1 en Mr. GRYSPEERDT Sacha loco Mr. COECKELBERGHS Laura, advocaat te 2000
 ANTWERPEN, Pourbusstraat 25 bus 1

I. TEN GELEIDE

Gelet op de door de wet vereiste meegedeelde procedurestukken waaronder het vonnis van
 12 december 2019 (A/18/02030) op tegenspraak gewezen door de Ondernemingsrechtbank
 Antwerpen (afdeling Antwerpen).

⌈ PAGE 01-00001916589-0002-0018-01-01-4 ⌋

Het bestreden vonnis werd niet betekend. Het verzoekschrift strekkende tot hoger beroep werd door de heer [redacted] en de BVBA [redacted] neergelegd ter griffie van dit hof op 21 januari 2020.

DIRECTLEASE NV stelt (ondergeschikt) incidenteel hoger beroep in bij conclusies.

Het hoger beroep en het (ondergeschikt) incidenteel hoger beroep werden regelmatig en tijdig neergelegd en zijn dus toelaatbaar.

II. FEITEN

1. De eerste rechter kaderde de feiten coherent en volledig. Het hof herneemt dit feitelijk kader hierna ter bevordering van de leesbaarheid.

De heer [redacted] is een autojournalist. Hij heeft zijn activiteiten ondergebracht in de eenmanszaak [redacted] (hierna aangeduid als " [redacted] ")(samen aangeduid als "appellanten").

De NV DIRECTLEASE (hierna aangeduid als "DIRECTLEASE") sloot op 25 juli 2006 een samenwerkingsovereenkomst met [redacted] vertegenwoordigd door de heer [redacted] met betrekking tot "een partnermodule voor de berichtgeving" van het online automagazine " [redacted] " dat uitgebaat werd door [redacted]. Deze samenwerking kwam tot een einde in september 2010.

Op 7 oktober 2014 dagvaardden appellanten DIRECTLEASE (hierna aangeduid als "de eerste procedure"). Zij stelden dat deze laatste 3.291 artikels zou gepubliceerd/overgenomen hebben van " [redacted] " en dit zonder toestemming. Zij vorderden een schadevergoeding van € 172.114,00 evenals de staking van de inbreuk. Op 2 februari 2015 sloten partijen een dadingsovereenkomst "tot regeling van enig geschil dat naar aanleiding van de publicatie van artikels of enige andere informatie van " [redacted] " zou kunnen rijzen".

Deze dading werd klaarblijkelijk uitgevoerd. DIRECTLEASE betaalde "een vergoeding van € 35.000 voor het volgens laatstgenoemde bestaand gebruik van diens werken in de periode van september 2010 t/m 2014 te betalen voor slot van alle rekening".

In 2017 blijkt volgens appellanten dat er op de website van DIRECTLEASE 6.200 artikels en 809 foto's van " " terug te vinden zijn.

Uit het door appellanten gevoegde chronologisch overzicht blijkt dat er (ongeveer) 3.291 artikels dateren van september 2010 en later (tot 2014). De resterende 2.909 artikels dateren van voordien.

2. De zogenaamde "overname" van artikels van het online-magazine " " door de website van DIRECTLEASE werd bewerkstelligd via een zogenaamde "XML-feed". Dergelijke "feed" (vrij vertaald als "voeding" of in het kader van onderhavige zaak "aanbreng") werkt als dusdanig dat 20 artikels worden opgeladen en doorgezonden door de beheerder () naar de van haar afnemende website. De "feed" gebeurt periodiek waarbij wordt gewerkt met een "first in, last out" principe in de zin dat nieuwere artikels de oudste wegdrücken en niet meer worden opgenomen in de feed. Na implementatie van de "feed" is dus geen menselijke tussenkomst meer noodzakelijk voor aanbreng en overname.

Belangrijk in dit verband op te merken is dat zowel \ alsmede de afnemende website controle hebben op respectievelijke aanbreng en overname van artikels. Zo kan zowel de automatische verzending van artikels naar een bepaalde afnemende website blokkeren en/of kan de afnemende website de volautomatische overname van de artikels blokkeren.

III. OORSPRONKELIJKE VORDERINGEN EN VONNIS A QUO

3. Appellanten verzochten de eerste rechter:
- Voor recht te horen zeggen dat DIRECTLEASE hun auteursrechten heeft geschonden.
 - De staking te horen bevelen van de inbreuken onder straffe van een dwangsom
 - DIRECTLEASE te horen veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding begroot op € 3.018.693,20 (vermeerderd met intresten).
4. DIRECTLEASE argumenteerde tot de ongegrondheid van de ingestelde vorderingen en verzocht de eerste rechter appellanten te horen veroordelen tot de betaling van een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding (begroot op € 25.000).

5. De eerste rechter verklaarde de hoofdeis alsmede de tegeneis toelaatbaar doch ongegrond. Appellanten werden hoofdelijk veroordeeld tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding begroot op € 18.000.

IV. EISEN IN HOGER BEROEP

6. Appellanten verzoeken het hof hun hoger beroep toelaatbaar en gegrond te horen verklaren en als dusdanig het bestreden vonnis te horen hervormen en als volgt opnieuw recht te horen doen:

- In hoofdorde
 - De oorspronkelijke hoofdvordering van appellanten toelaatbaar en gegrond te horen verklaren.
 - Te zeggen voor recht dat DIRECTLEASE door de ongeautoriseerde reproductie en mededeling aan het publiek van 6.200 artikels en 809 foto's een inbreuk heeft gepleegd op de auteursrechten van de heer [REDACTED] (minstens [REDACTED]) overeenkomstig artikel XI.165 WER.
 - Te zeggen voor recht dat de inbreuk te kwader trouw werd gepleegd.
 - De staking te bevelen van bovenvermelde inbreuk onder straffe van een dwangsom van € 1.000/inbreukmakende handeling, per artikel en per dag dat de inbreuk blijft bestaan, te rekenen vanaf de datum van de betekening van het tussen te komen arrest.
- In ondergeschikte orde
 - Minstens te horen zeggen voor recht dat voornoemde feiten een inbreuk op de "Gebruiksvoorwaarden" van de website [REDACTED] zijn dan wel op de eerlijke marktpraktijken overeenkomst artikel VI.104 WER en dienvolgens de staking te bevelen van deze inbreuk onder straffe van een dwangsom van € 1.000/inbreukmakende handeling, per artikel en per dag dat de inbreuk blijft bestaan, te rekenen vanaf de datum van de betekening van het tussen te komen arrest.
- In elk geval
 - DIRECTLEASE te horen veroordelen tot betaling aan appellanten van een schadevergoeding van € 954.301,38 wegens onrechtmatig gebruik van artikelen en foto's, te vermeerderen met de verwijlinteressen aan de wettelijke intrestvoet vanaf 25 augustus 2017 tot de datum van algemene betaling.
 - DIRECTLEASE te horen veroordelen tot betaling van de kosten van het geding (m.i.v. de rechtsplegingsvergoeding als volgt begroot:
 - Eerste aanleg: € 18.000,00
 - Hoger beroep: € 12.000,00

7. DIRECTLEASE verzoekt in hoofdorde het hoger beroep af te wijzen als ongegrond en:

- In ondergeschikte orde
Te horen zeggen voor recht dat appellanten niet voldoen aan hun stelplicht om zich te kunnen beroepen op auteursrechtelijke bescherming van de litigieuze werken minstens vast te stellen dat deze werken geen auteursrechtelijke bescherming genieten.
- In meer ondergeschikte orde
Te horen zeggen voor recht dat in ieder geval geen inbreuk voorligt op de auteursrechten of enige andere rechten in hoofde van appellanten en evenmin naar recht bewezen is.
- Nog meer ondergeschikt (indien het hof zou besluiten tot een auteursrechtelijke inbreuk)
Te horen zeggen voor recht dat de door appellanten gevorderde schadevergoeding in ieder geval manifest disproportioneel is en niet in verhouding staat tot de vergoedingen die aan appellanten toekwamen hetzij op basis van de overeenkomst van 25 juli 2006 hetzij van de dading van 2 februari 2015 en een per impossibile verschuldigde schadevergoeding te beperken tot dezelfde grootorde dan deze contractueel overeengekomen bedragen.
- In elk geval
Appellanten te horen veroordelen tot betaling van de kosten van het geding waarbij de rechtsplegingsvergoeding wordt begroot op € 18.000.

V. BEOORDELING

V.A. “de werken in de periode tussen september 2010 en 2014” (beter de werken die werden overgenomen gebruik makende van de XML-feed in de periode tussen september 2010 en 2014)

V.A.1. Toepassing van artikel 2044 t/m 2058 BW

8. De wettelijke bepalingen omtrent de dading worden weergegeven in de artikels 2044 t/m 2058 BW en vormen een *lex specialis*. De wetgever streefde een maximale rechtszekerheid na voor de partijen bij een dading en achtte het noodzakelijk om een dergelijke overeenkomst te bekleden met bijzondere regels.

De rechtszekerheid die partijen wordt geboden komt in het bijzonder tot uiting in artikel 2052 BW dat stelt dat tussen partijen de dading “*kracht van gewijsde in hoogste aanleg heeft*”, waarbij het tweede lid aangeeft dat tegen een dading niet kan worden opgekomen “*uit hoofde van dwaling omtrent het recht of uit hoofde van benadeling*”. Deze verwijzing naar de rechtsfiguur van “*kracht van gewijsde*” tilt de dading naar het niveau van een rechterlijke uitspraak en duidt op haar principiële onaantastbaarheid waaruit volgt dat de dading een uitdovende werking heeft. Of nog anders gezegd: eens een dading werd aangegaan, kan een eis tot met hetzelfde voorwerp, dezelfde oorzaak tussen dezelfde partijen in dezelfde hoedanigheid niet opnieuw aanleiding geven tot een vordering in rechte.

V.A.1.1. Oorzaak van de dading

10. De oorzaak van een overeenkomst (dading) betreft de determinerende beweegredenen die partijen ertoe hebben bewogen om de overeenkomst (dading) te sluiten.
11. Uit de inleidende bepalingen van de dading (de preambule) kan worden afgeleid (hetgeen niet wordt betwist) dat de oorzaak van de dading een regeling betrof omtrent een vermeende auteursrechtelijke inbreuk in hoofde van DIRECTLEASE op de vermeende auteursrechten van de heer . Méér concreet strekt de dading tot regeling van de door DIRECTLEASE ingeleide procedure in rechte voor de rechtbank van koophandel Antwerpen (Afdeling Antwerpen) bij exploit van 7 oktober 2014.
12. De oorzaak van de dading en deze onderliggend aan de procedure in rechte waaromtrent het hof heden werd gevat zijn dan ook (ten dele) dezelfde (m.b.t. de artikels die werden overgenomen gebruik makende van de XML-feed tussen september 2010 en 2014)(zie infra omtrent het voorwerp van de dading).

V.A.1.2. Voorwerp van de dading

13. Het voorwerp van de overeenkomst (dading) kan worden bepaald als het geheel van de rechten die partijen uit een overeenkomst (dading) putten en van de verplichtingen die voor hen uit de overeenkomst (dading) voortspruiten, of met andere woorden het voorwerp van de wederzijdse toegevingen die partijen aan elkaar doen.

14. De discussie tussen partijen kan worden teruggebracht tot de woordkeuze in artikel 1 van de dading. Deze stelt als volgt:

“DIRECTLEASE verbindt zich ertoe om aan de heer [redacted], die zulks aanvaardt, een vergoeding van 35.000 EUR voor het laatstgenoemde bestaand gebruik van diens werken in de periode van september 2010 t/m 2014 te betalen voor slot van alle rekening. DIRECTLEASE is geen betaling verschuldigd aan [redacted] die zulks uitdrukkelijk aanvaardt”.

DIRECTLEASE (zoals de eerste rechter) oordeelde dat artikel 1 van de dading betrekking heeft op de werken overgenomen in de periode september 2010 tot 2014, terwijl appellanten stellen dat de aanduiding “periode” betrekking heeft op het inbreuk makend gebruik in de “periode september 2010 tot 2014” dat door de dading werd geregeld middels de betaling van een vergoeding.

15. Bij de interpretatie gaan appellanten uit van een restrictieve interpretatie (uiting gegeven in artikel 2048 BW hetgeen een verwijzing inhoudt naar artikel 1163 BW) doch maken hierbij abstractie van artikel 2049 BW. Dit artikel geeft aan dat de wil van de partijen voorrang heeft en als dusdanig prevaleert op artikel 2048 BW.

Bij de interpretatie van een dading moet dus eerst beoordeeld worden wat de werkelijke wil van de partijen was omtrent haar draagwijdte. Wanneer deze niet met zekerheid kan achterhaald worden, moet de dading restrictief worden uitgelegd gelet op de afstand van rechten die partijen erin doen. Afstand van recht wordt immers niet vermoed en kan enkel afgeleid worden uit de feiten die niet voor interpretatie vatbaar zijn.

16. Het hof beoordeelt de wil van de partijen omtrent het voorwerp van de dading als volgt:

- (i) *de dading heeft betrekking op de werken in de periode tussen september 2010 en 2014 (of beter deze werken die per XML-feed werden aangeboden aan DIRECTLEASE in deze periode door [redacted]).*

Waar artikel 4.2. van de dading stelt dat deze alle vorige geschriften vervangt, zijn deze geschriften wel van belang om de bedoeling en overtuigingen van partijen te achterhalen onderliggend aan de dading.

- Het hof wijst hieromtrent op het volgende:
 - Bij schrijven van 31 maart 2014 wordt DIRECTLEASE in gebreke gesteld door de raadsman van appellanten en wordt aangegeven dat DIRECTLEASE “zonder toestemming” “minstens sinds 1 augustus 2008” systematisch alle artikels van de website van [redacted] overneemt om ze te publiceren op de website van DIRECTLEASE. Door deze ongeautoriseerde en systematische “overname” van de artikelen in het archief van de website zou een inbreuk gepleegd zijn op de auteursrechten van “mijn cliënten” (de cliënten zijnde heer [redacted]). Voor deze overname van de [redacted] in de ingebrekestelling aangegeven 4.650 artikels wordt een vergoeding van € 241.800 gevorderd.
 - Hierop wordt gereageerd door DIRECTLEASE bij schrijven van 8 april 2014 waarbij, naast het algemeen en in zijn geheel betwisten van de vorderingen, expliciet wordt gewezen op de laatste facturatie die door haar werd betaald voor de periode 2009/2010.
 - Hierop reageert de raadsman van appellanten stellende dat “bij nazicht (inderdaad) blijkt dat het contract gelopen heeft tot september 2010”. Echter wordt gesteld dat na deze datum DIRECTLEASE artikels is blijven overnemen. Er wordt een aangepaste som gevorderd die gebaseerd werd op een inbreukmakend gebruik van 3.291 artikels. Uit dit schrijven mag afgeleid worden dat de overname van 1.351 artikels (en bij uitbreiding de overname van alle artikels die per XML-feed werden aangebracht door [redacted] vóór september 2010 en zich in het archief van DIRECTLEASE bevinden) niet als inbreukmakend worden beschouwd.
- Bij gebreke aan een minnelijke oplossing gaan appellanten vervolgens over tot dagvaarding op 7 oktober 2014 waarbij de staking wordt gevorderd en een schadevergoeding. Belangrijk is aan te geven dat in de dagvaarding nogmaals wordt gewezen op het feit dat tussen DIRECTLEASE en appellanten een overeenkomst bestond “krachtens dewelke (DIRECTLEASE) het recht kreeg om de door [redacted] gepubliceerde artikels op de website (VAN DIRECTLEASE) te publiceren” zodat de ingestelde stakingsvordering betrekking had op de overname van artikelen vanaf 1 september 2010. Dit betreft dan ook het voorwerp van de betwisting omtrent de overgenomen artikelen: deze werken overgenomen vanaf 1 september 2010.

Er bestaat verder geen betwisting dat de overname (i.e. niet de publicatie in de auteursrechtelijke zin doch de fysieke overname van artikelen d.m.v. de XLM-FEED) een einde heeft gekend in 2014 en dit door het blokkeren door DIRECTLEASE van de volautomatische transmissie van deze artikelen van de website van [redacted] door DIRECTLEASE – waarbij het hof, doch terzijde, opmerkt dat eveneens [redacted] in de mogelijkheid was om deze volautomatische transmissie zélf te blokkeren). Het laatste artikel dat werd overgenomen betreft een artikel van eind mei 2014. Het hof oordeelt dan ook dat de wil van partijen erin bestond een dading aan te gaan met als voorwerp de overname van artikels via de XML-feed door DIRECTLEASE aangebracht door [redacted] (met behulp van de XLM-feed van haar website [redacted]) in de periode van september 2010 t/m 2014 aangezien het net de bedoeling was om het gerezen geschil tussen partijen te beëindigen. Het is in deze zin dat artikel 1 van de dading dient begrepen te worden. “(D)iens werken in de periode van september 2010 t/m 2014” duidt op de werken die in deze periode werden overgenomen door DIRECTLEASE met behulp van de XML-feed van de website van [redacted].

- De invulling die appellanten geven aan dit gedeelte van artikel 1 van de dading, als zou het betrekking hebben op een inbreuk makend gebruik “in de periode van september 2010 t/m 2014” kan niet in overeenstemming worden gebracht met het gegeven dat de artikelen nog altijd op de website van DIRECTLEASE terug te vinden waren na 2014 en voorafgaandelijk de datum van het afsluiten van de dading (i.e. 2 februari 2015). Indien het de bedoeling van partijen was geweest om met het begrip de *periode* de inbreuk makende periode te duiden, had dit tot de datum van ondertekening dienen te gelden (of minstens een concrete datum van staking). Terecht heeft de eerste rechter hieromtrent op het gebruik van het begrip “*bestaand gebruik*” gewezen, waaruit blijkt dat appellanten wisten en aanvaardden dat DIRECTLEASE op datum van de dading (2 februari 2015) nog artikels op haar website had staan (en meer bepaald deze die via de XLM-feed tot 2014 werden aangeleverd door [redacted]). Er kan geen andere zinnige uitleg worden gegeven aan het begrip “*bestaand gebruik*”. Waar appellanten voorhouden dat de publicatie (in tegenstelling tot de overname) reeds was gestaakt voorafgaandelijk de dading, kan dit niet overtuigen aangezien dan niet met een dergelijke algemene term “2014” zou zijn gewerkt maar met een concrete beëindigingsdatum. Er bestond trouwens geen enkele reden voor DIRECTLEASE om in het kader van de dading de artikels te verwijderen aangezien de dading haar deze (stakings-)verplichting niet oplegde (zie infra onder (ii))

(ii) *De dading geeft aan DIRECTLEASE het recht de artikelen voorwerp van de overeenkomst te gebruiken de datum van de dading overschrijdend*

- In de dading wordt de voorgeschiedenis geschetst en worden de vorderingen weergegeven in de dagvaarding van 7 oktober 2014 in hun geheel herhaald (m.i.v. de stakingsvordering) en wordt ten slotte als volgt besloten (onderlijning aangebracht door het hof):

“Partijen wensen dan ook af te zien van verdere gerechtelijke betwisting en komen door wederzijdse toegevingen tot een definitieve regeling van hun gerezen geschil en tot regeling van enig geschil dat naar aanleiding van de publicatie van artikels of enige andere informatie van “ ” zou kunnen rijzen, overeenkomst de bepalingen van huidige dadingsovereenkomst in de zin van artikel 2044 e.v. Burgerlijk Wetboek. De partijen verklaren bekwaam en bevoegd te zijn in de zin van artikel 2045 BW om deze dading aan te gaan”.

Hierin geven partijen dan ook hun wil te kennen (als voorwerp) de bestaande gerechtelijke betwisting definitief te willen regelen, doch eveneens elke betwisting die zou kunnen rijzen (m.i.v. een toekomstige stakingsvordering) omtrent de publicatie van artikels of enige andere informatie van . Er wordt gewezen op enerzijds “de publicatie” hetgeen wijst op de overname van de artikelen overgenomen in de periode van september 2010 t/m 2014 en anderzijds op de toekomstige geschillen omtrent deze publicatie. Dit houdt in dat het wel degelijk de bedoeling van partijen was dat de betaalde vergoeding een recht verleende aan DIRECTLEASE om de overgenomen artikelen verder te publiceren (i.e. gebruiken in een archief).

- Verdere omstandigheden van het geval ondersteunen deze beoordeling:
 - de eerdere overeenkomst tussen partijen van 25 juli 2006 die toeliet dat na betaling van een vergoeding (die betrekking had op een bepaalde “overname”-periode) DIRECTLEASE het recht verleende om deze artikelen te archiveren (cfr. supra beperking van het aantal inbreuk makende artikels in het schrijven van de raadsman van appellanten van 12 mei 2014)
 - de facturatie uitgaande van \ van 25 april 2013 (E1213014) omtrent de XML-feed in de periode september 2010 tot september 2013 (opgenomen in de dading en af te trekken van de overeengekomen vergoeding in de dading) waar geen beperking werd opgenomen omtrent de publicatie van de via XML-feed overgenomen artikels én

- o het gegeven dat de dading niet voorziet in een verplichting tot effectieve staking van verder gebruik (al dan niet in combinatie meteen sanctieregeling per dag of per artikel dat geen uitvoering werd gegeven aan de stakingsverbintenis) en hiermee samengaand dat in artikel 5 van de dading wordt aangegeven dat *“ingeval van wanuitvoering”* enkel de gedwongen uitvoering van de overeenkomst kan worden nagestreefd. De gedwongen uitvoering bij wanuitvoering door DIRECTLEASE kon dan ook enkel bestaan in de betaling van overeengekomen vergoeding. Hieromtrent kan bijkomend worden verwezen naar artikel 4.1. van de dading dat stelt dat *“na uitvoering van deze dading partijen (verklaren) onherroepelijk en onvoorwaardelijk geen vorderingen meer op elkaar hebben uit hoofde van het hierboven beschreven geschil”*. De uitvoering van de overeenkomst betreft een betaling van een vergoeding waardoor de vorderingen in het geschil werden uitgedoofd. De vordering in het geschil betreft o.a. een staking, die dus niet werd herhaald in de dading doch wel als uitgedoofd dient beschouwd te worden conform artikel 4.1. van de dading.
- (iii) *de dading heeft eveneens betrekking op de foto’s als weergegeven in de artikelen.*
- Hierbij volstaat het te verwijzen naar de reeds aangehaalde bepaling in de preambule van de dading (onderlijning aangebracht door het hof) waaruit blijkt dat de dading betrekking had op het artikel in zijn geheel (zijnde het geschreven onderdeel als de begeleidende foto’s)

“Partijen wensen dan ook af te zien van verdere gerechtelijke betwisting en komen door wederzijdse toegevingen tot een definitieve regeling van hun gerezen geschil en tot regeling van enig geschil dat naar aanleiding van de publicatie van artikels of enige andere informatie van _____” zou kunnen rijzen, overeenkomst de bepalingen van huidige dadingsovereenkomst in de zin van artikel 2044 e.v. Burgerlijk Wetboek. De partijen verklaren bekwaam en bevoegd te zijn in de zin van artikel 2045 BW om deze dading aan te gaan”.
 - Verder kan eveneens worden verwezen naar voorafgaandelijke overeenkomst (van 2006), facturatie en ingebrekestellingen uitgaande van appellanten (dus m.i.v. van de heer _____ als vermeende auteur van de foto’s) waar de overname van de artikels door DIRECTLEASE in zijn geheel werden beschouwd (m.a.w. met inbegrip van de foto’s die onderdeel uitmaakten van de artikels). Een alternatieve invulling hiervan zou tot een onwerkbaar situatie leiden. Maar een beperkt gedeelte van de artikels werd immers aangevuld met vermeend *“eigen creaties”* (foto’s) van de heer _____, terwijl het overgrote deel van de artikels werd gestoffeerd met foto’s uit persmededelingen. Dit onderscheid werd nooit gemaakt door

- Verder wordt ook in de dading zéér allesomvattend (i.e. m.i.v. van de foto's) dat de samenwerkingsovereenkomst van 25 juli 2006 betrekking had op de "berichtgeving van de online-magazine". Deze berichtgeving omvat zowel de geschreven artikels als de foto's.
 - De facturatie omtrent de XML-feed van 25 april 2013 waarbij de "feed" werd aangerekend maakt abstractie van het onderscheid tussen het geschreven onderdeel van het artikel en de foto's die werden toegevoegd ter ondersteuning van het geschreven onderdeel. Er wordt 1 bedrag aangerekend onafhankelijk of in het artikel al dan niet een foto is weergegeven waarvan de heer (vermeend) auteur zou zijn.
 - Het is duidelijk dat appellanten de artikels (met geschreven onderdeel en foto's steeds als één geheel beschouwden zodat alleszins DIRECTLEASE hiervan mocht uitgaan bij ondertekening van de dading). Niets in de voorafgaandelijke ingebrekestellingen, dagvaarding en dading wijzen op het tegengestelde alhoewel de vermeende auteur van de foto's optrad (de heer). Het is trouwens onzinnig en zou ten zeerste getuigen van misbruik van recht dat de heer (dan wel \ waarvan hijzelf zaakvoerder is) enkel de ingebrekestelling en de dagvaarding zou hebben uitgestuurd voor de geschreven onderdelen van de artikels en later een dading zou aangaan met enkel hetzelfde voorwerp om dan later voor dezelfde periode een tweede auteursrechtelijke inbreuk zou argumenteren op basis van de foto's (vermeend) van zijn hand geïntegreerd in de artikels.
18. Het hof oordeelt dan ook dat m.b.t. de aangeduide periode waarin de werken werden overgenomen met behulp van de XML-feed alsmede de aangeduide werken (geschreven onderdelen en foto's) het voorwerp van de dading en het onderhavige rechtsgeschil hetzelfde is.

V.A.1.3. Hoedanigheid van partijen

19. De dadingsovereenkomst werd aangegaan door dezelfde partijen als deze die als partij worden vermeld in onderhavige procedure.

Het hof oordeelt dat deze partijen in dezelfde hoedanigheid hebben. Waar in de dadingsovereenkomst bij de naam van de heer zijn hoedanigheid als "zaakvoerder" van wordt vermeld, wordt dit niet vermeld in de aanhef van de dading.

Doch de bovenstaande analyse geeft aan dat het voorwerp van de dading eveneens de foto's betreft zodat de heer _____ I ook optrad als auteur hiervan.

Ook in de initiële ingebrekestelling van 31 maart 2014 waar de raadsman van appellanten aangeeft op te treden voor zowel de heer _____ als _____ en wordt melding gemaakt van de vermeende inbreuken, wordt geen onderscheid gemaakt tussen het geschreven gedeelte van de artikels en de toegevoegde foto's (hetzij overgenomen uit persmededelingen hetzij (vermeend) van de eigen hand van de heer _____ I). De vermeende inbreuk wordt geënt op de overname van artikels in zijn geheel.

V.A.2. Toepassing van artikel XI.167 §1, 2-4 WER

20. Appellanten stellen dat de dading geen toepassing kon vinden op het toekomstige gebruik van de artikelen aangezien niet voor elke exploitatiewijze "*de vergoeding voor de auteur, de reikwijdte en de duur van de overdracht uitdrukkelijk worden bepaald*", waarbij uitdrukkelijk werd verwezen door appellanten naar de voorgeschreven restrictieve interpretatie m.b.t. contractuele bedingen m.b.t. het auteursrecht.
21. Appellanten verliezen hierbij echter uit het oog dat bij de interpretatieregels eigenlijk twee bijzondere wetten naast elkaar dienen afgewogen te worden: *enerzijds* deze die betrekking heeft op een dading en *anderzijds* deze die betrekking heeft op auteursrechtelijke contracten. Het mag duidelijk zijn dat de overeenkomst die partijen sloten op 2 februari 2015 zowel een dading als een auteursrechtelijke overeenkomst is.

De twee regelgevingen lijken op een gespannen voet met elkaar te bestaan waar bij de dading in haar interpretatieregels wordt uitgegaan van een maximale rechtszekerheid, en bij de auteursrechtelijke overeenkomsten wordt uitgegaan van de bescherming van de auteur bij het aangaan van overeenkomsten waarin wordt voorzien in vage en/of zeer algemene bepalingen.

Naast de terechte motivering door de eerste rechter dat de auteursrechtelijke interpretatieregel enkel geldt in geval van twijfel (die gezien bovenstaande motivering niet aanwezig is), oordeelt het hof dat de dading net toestaat onder artikel 2049 BW dat partijen hun bedoeling in algemene bewoordingen uitdrukken. Hierbij dient niet uit het oog verloren te worden dat het doel van de *lex specialis* de maximale rechtszekerheid van partijen (dus óók de auteur) beschermt.

22. Zelfs indien zou worden aangenomen dat de dading gebruik maakt van algemene bewoordingen omtrent het toekomstige gebruik, tasten deze de rechtsgeldigheid van de dading niet aan. Met andere woorden het feit dat de bewoordingen van de dading vermeend niet in overeenstemming zijn te brengen met deze van artikel XI.167 §1, 2 WER tast de beoordeelde wil van partijen niet aan omtrent het voorwerp van de dading. Indien de wil van de partijen dan ook kan worden bepaald dan primeert deze wil op de legalistische toepassing van de interpretatieregels van artikel XI.167 §1, 2 WER (zie supra onder randnrs. 13-16)
23. Terecht heeft de eerste rechter er bijkomend op gewezen dat de bescherming van de auteur voldoende werd gewaarborgd door de bijstand die deze kreeg van een juridisch onderlegd advocaat (zie in dezelfde zin artikel 6 van de Dading).

Samen met rechtbank oordeelt het hof dat diens dadingstekst geenszins als vaag of zeer algemeen beschouwd kan worden (rekening houdend met wil van partijen).

Terecht heeft de eerste rechter bijkomend aangegeven dat uit het akkoord van een journalist met het opnemen van artikels en foto's van zijn hand in een digitaal en online nieuwsarchief (dit is het "*bestaand gebruik*"), noodzakelijkerwijs volgt dat dit archief in stand gehouden mag worden. Elke andere interpretatie maakt dit akkoord volstrekt nutteloos. Verder heeft de eerste rechter terecht gewezen op de aard van de informatie (nieuwsartikels over recente wagens en algemeen nieuws over wagens) die maakt dat de waarde van een individueel artikel op termijn afneemt. Hierbij blijkt, in casu, duidelijk dat zowel de vergoeding ("€ 35.000,00") voor deze exploitatiewijze en de reikwijdte ("*het bestaand gebruik*") bepaald is.

V.A.3. Besluit

24. Het hoger beroep wordt omtrent de vernoemde artikels dan ook afgewezen als ongegrond.

PAGE 01-00001916589-0015-0018-01-01-4

V.B. de werken in de periode tussen 2006 en 2010 (beter de werken die werden overgenomen gebruik makende van de XML-feed in de periode tussen 2006 en 2010)

V.B.1. De toelating tot gebruik werd gegeven middels overeenkomst van 25 juli 2006

25. Het hof oordeelt (samen met de eerste rechter) dat het gebruik van de werken die werden overgenomen gebruik makende van de XML-feed tussen 2006 en 2010 werd toegestaan conform de overeenkomst van 25 juli 2006 en motiveert als volgt:

- Allereerst dient te worden teruggesproken naar de ingebrekestellingen uitgaande van de raadsman van appellanten waar in de communicatie met DIRECTLEASE werd aangegeven dat er maar sprake was van een (vermeende) inbreuk omtrent de “overname” van artikels vanaf september 2010. Dit houdt dan ook in dat het gebruik van de overgenomen artikels voor september 2010 als toegelaten dient beschouwd te worden.
- In de dagvaarding de dato 7 oktober 2014 wordt eveneens gewezen op het feit dat tussen DIRECTLEASE en appellanten een overeenkomst bestond “*krachtens dewelke (DIRECTLEASE) het recht kreeg om de door gepubliceerde artikels op de website (VAN DIRECTLEASE) te publiceren*” zodat het pas vanaf 1 september 2010 was dat DIRECTLEASE “*niet meer recht (had) om artikels van DIRECTLEASE en de heer over te nemen*”.
- Verder kan eveneens worden gewezen op de berekeningswijze die appellanten vooropstellen in de dagvaarding omtrent de vermeende inbreuken ná beëindiging van de overeenkomst van 25 juli 2006 (i.e. werken overgenomen vanaf 1 september 2010), waarbij ook rekening wordt gehouden met “*archivering*” (zie beschikkend gedeelte dagvaarding) van deze (vermeend) inbreukmakende overname. Hieruit volgt dan ook dat archivering principieel toegelaten werd voor de artikelen overgenomen voor 31 augustus 2010.
- Dat deze Overeenkomst eveneens betrekking had op de foto’s wordt dan weer duidelijk uit de preambule van de dading waar gesteld werd dat de overeenkomst betrekking had op de “*berichtgeving van de online-magazine*”.

V.B.2. Besluit

26. Het hoger beroep wordt omtrent de vernoemde artikels dan ook afgewezen als ongegrond.

V.C. Gebruiksvoorwaarden ()

27. De verwijzing naar de in de gebruiksvoorwaarden door appellanten (in ondergeschikte orde) omtrent de “*Beperkingen in gebruik*” (indien deze dan al gekend waren dan wel aanvaard werden door DIRECTLEASE) tasten de contractuele afspraken van de overeenkomst van 25 juli 2006 en de dadingsovereenkomst van 2 februari 2015 niet aan. De toepassing ervan kan dan ook niet aanvaard worden.

V.D. Oneerlijke marktgebruiken

28. Aangezien DIRECTLEASE haar toelating tot overname ontleent uit de overeenkomst van 25 juli 2006 en de dadingsovereenkomst van 2 februari 2015, is er geen sprake van enige inbreuk op de eerlijke marktgebruiken (in toepassing van artikel VI.104 WER).

V.E. Rechtsplegingsvergoeding

29. De verhoogde rechtsplegingsvergoeding als gevorderd door DIRECTLEASE wordt afgewezen als ongegrond. DIRECTLEASE bewijst onvoldoende naar recht dat het ingestelde hoger beroep werd ingesteld met enige lichtzinnigheid of roekeloosheid. Appellanten hebben het recht om hoger beroep in te stellen tegen een beslissing en in het kader van dit hoger beroep haar vermeende schade te herberekenen. Het gegeven dat de bestreden beslissing werd bevestigd in al zijn onderdelen maakt het ingestelde hoger beroep niet lichtzinnig of roekeloos.

VI. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar doch ongegrond.

Bevestigt de bestreden beslissing in al zijn onderdelen (m.i.v. de rechtsplegingsvergoeding).

Veroordeelt en de heer hoofdelijk tot betaling van de kosten
van geding in hoger beroep als volgt begroot:

Rechtsplegingsvergoeding: € 12.000

Veroordeelt , en de heer I hoofdelijk tot betaling van een
rolrecht van € 400 aan de Belgische Staat, betaalbaar op eerste verzoek van de bevoegde
fiscale administratie.

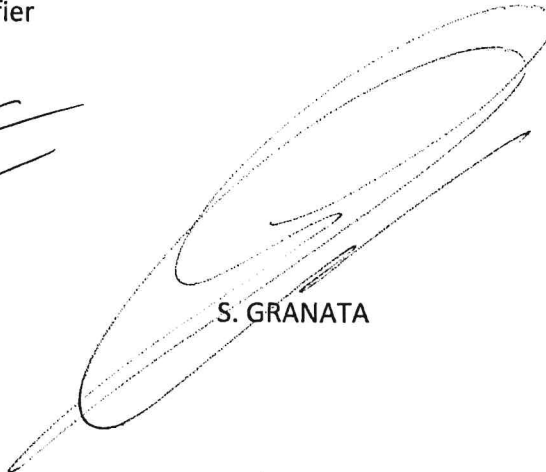
Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van **13 januari 2021** door

S. GRANATA Raadsheer

C. DE BLIECK Griffier

C. DE BLIECK

S. GRANATA

